

Dorđe Kuburić

AND I LIKE IT/COMIN' BACK TO ME

(Po Martiju Balinu)

Ovo je moj život.
Ovo je moj put.
Ovo je moje vreme.
Ovo je moj san.
I ja to volim.

Sanjareći o Frisku
Upotrebljavam samoću.
Proizvodeći jezik
Istupam iz mašine života i smrti.

WHY I'M SO HIGH?

WHY I'M SO SHY?

To bih se pitao da sam mlađi.
A kad bejah mlađi, pitao sam se:
Šta biva sa željama dok zvezda pada?

Ja nisam ja. Kaže Himenes.
Nisam ono što jesam. Dodaje Jago.

A pesnik poentira:
Čovek se nauči da čita
Između stranicâ pogleda.

DAN ŠEST ŽENA

Jedna, koju poljubih bestelesnim celovom anđela, spava u susednoj sobi.
Bežeći osmeh druge, noge joj pod ravnodušnom mini suknjom, prepoznajem iz pesama, koje se, nemirno i strasno, poput pripitomljenih veverica, meškolje u mojim rukama.

Treću, uz nepatvoreno ravnomerne gutljaje viskija, slušam kako, hrapavim glasom, produkuje ženskost stihovima što ih je ispevao muškarac, rečima o slobodi koju dostigneš kad nemaš više šta da izgubiš.

Četvrtoj sam, u pismu, propustio da poručim: ovlašno dodirnuvši svojim prstima moj obraz, rastužila si me.

Modrooku petu usnih kako sanja da plače i grdi me.

Šesta me je, sa udaljenog kontinenta, probudila u praskozorje telefonom: "Well, you wake up this morning and get yourself a beer! Enjoy the women's day".

TATOO

(po Sloterdijku)

Početak u nemogućem, pišem ono što vidim; što napišem, ne vidim. Na mom čelu, među mojim plećima, zapisano je svedočanstvo poezije: pevati o izgubljenom. Kao Orfej, okrenuću se i zapevati. Kao Arto, pokušaću da olovkom ispišem sopstvena leđa. U moje meso urezane su praslike, pre nego što nahrupiše reči, a potom i knjige, koje će, prelistavajući sebe same, pomisliti da su one onaj koji piše, a neće umeti da se pročitaju. Svedok prethodi pesniku. Noć je lažna osama, dan je zona smrti.

IN A BROKEN DREAM

Zaboravih kafe i loze ispijane po dubrovačkim stepeništima, ne sećavši se, više, rimskih semafora, kornvolskih cirusa i ostalih opštih mesta napabirčenih sa negdašnjih putovanja – dostaje mi da snatrim, da izmišljam Ameriku, da zamišljam Njujork kao kakav pozorišni komad, da ga prepisujem kroz sopstveno ludilo; ostaje mi da se na terasi, tom surogatu vrta, sâm, poput opuška bačenog u zaparloženi travnjak, skrijem u balkanskoj flori, da se pritajim i čutim u slomljenom snu. I da – umiven i očesljan, hineći blaziranost – gustiram svoj instant kapučino.

FILM NOAR

(po Ronaldu Leingu)

Pijan i stondiran, ležim na blatnjavom, raskvašenom pločniku, podno zgrade u kojoj živim, licem uronjenim u vlastitu bljuvotinu. Nevoljan sam i nesposoban da se pomerim ili pridignem. Svet je skrajnut i okreće se. A nigde mene, nigde stvarnosti – samo kovitlanje rasutog, rastočenog ega. Pahulje što provejavaju neprirodno su teške: kao kamenje, kao Magritov Zamak u Pirinejima. Kada zatvorim oči vidim sebe kako nepomičan ležim u bljuzgavici, pod stepeništem što vodi u sigurnost stana, u svet pouzdane predmetnosti; kada otvorim oči, razabiram vrtoglavu lift za gubilište.

*Jurij Mamljejev***DVE AMERIČKE PRIČE****KEROL**

Živeo je u rupi. I zvali su ga ženskim imenom - Kerol.

Kerol nije shvatao ko je on zapravo i šta je ustvari: dvadeseti ili dvadeset i treći vek.

Nije to bilo zato što je živeo u rupi. Kerol je ponekad znao da izmili iz te rupe. Ali ono što je video, gušilo ga je. Tamna, strašna njujorška noć.

Kad bi izlazio napolje, shvatio bi da je načisto propao, prokletinja, zaglibljena u paklenu magmu, baš kao i ovaj preodurni Grad Snova.

Ponekad je osećao, na primer, da mu na glavi umesto ušiju izrastaju dva uda, ogromna, duga i sveobuhvatna. Po naročito uočljivim pokretima ovih udova bilo je moguće proricati, kako se to kaže, budućnost. Ali budućnosti nije bilo. Čim bi se promolio iz svoje rupe, gušila ga je crna noć, sa rukama dugačkim kao u hobotnice.

Pokušavao je da peva popularne pesme ali ništa nije pomagalo.

Nekoliko puta, napuštajući svoju štenaru, doživeo je i radosti.

Jednom, kada je video čoveka kako leži i lokvi krvave mokraće, dok se mokraća iznutra presijavala nad njegovom glavom. Kerol je i sam shvatio zašto mu je to pričinjavalo takvu radost.

Drugi put je osetio radost kada je poljubio mačku. U stvari to uopšte nije bila mačka. Gledala su ga dva čudna oka, oči haringe kao zanete u muziku sfera. I on poljubi te oči. I čak nije ni osetio da je kleknuo i da ga neko ogroman i taman lju-bi otpozadi, bacivši ga u bunilo.

To su ta dva slučaja, kada je bio obuzet radošću ili prosto spreman na smeh...

Ali ga je crni čelični krug sve više okivao.

Voleo je da se krije od njega u svojoj rupi. Tamo je nalazio smrad, pacove, bubašvabe i drugu živež.

Sklopčavši se, tonuo je u san u toj rupi, i lice mu je dodirivalo noge. Tako je bilo sigurnije. Uokolo su promicali razni smrdljivci ali to nije menjalo na stvari.

Kerol je ponekad plakao. Ali on je plakao ne znajući da plače. Suze su tekle ka unutra, a ako bi tekle ka napolje, držao bi ih za sline. Nazebu ne možeš umaći.

Pravi kraj je nastupio kada je izašao iz rupe (definitivno izašao). U rupi je smrad od izlučevina, bubašvaba i pacova postao tako neizdrživ, da je „ono“ (Kerol nikad